

Eksklusivt!
MANN møtte
**Quentin
Tarantino**

HEVNEREN

Quentin Tarantino er en hevngjerrig fyr. Filmregissøren lot jøder slakte nazier i «Inglorious Bastards» og Kill Bill er en eneste stor hevngorgie. Denne gangen har han laget en spaghetti-western hvor slaver får plaffe ned hvite folk. Med humor, selvfølgelig.

«Den dagen jeg dør, er den dagen jeg er ferdig utdannet.

Han kommer nesten veltende inn på hotellrommet. Men selv om Quentin Tarantino (49) har tatt med seg et velfylt glass hvitvin, er det ikke fordi han er beruset. Han bare tar mye plass. Tarantino er en stor fyr, og en stor regissør. Og han vet det. Når han har satt seg bredbeint ned på stolen og fått spørsmålet om hvordan han har utviklet seg som regissør siden han startet på 80-tallet, skyter han ut en «Elvis-leppe» og sier:

– Jeg sparker folk fortere nå.

– Ha-ha!

– Det er sant. Om du ikke jobber hardt nok, om du fucker opp, så..., sier Tarantino og knipser med fingrene.

– Så er du ferdig!

Han er dønn seriøs. Hovedrolleinnhaveren i Tarantinos nye film «Django Unchained» heter Jamie Foxx, og selv om Tarantino skryter hemningsløst av «den svarte cowboyen» sin, er nok ikke Foxx helt vant med måten Tarantino jobber på. Foxx springer for tiden rundt og sier at «Tarantino forandret slutten på filmen!», mens Tarantino ler og sier at «slik er det hver gang».

– Det er kanskje teit, og jeg kan nok være «a pain in the ass», men det er bare slik jeg jobber. Det kan være vanskelig, men jeg synes det er en svært kreativ måte å lage film på, å hele tiden forme materialet mens du går. Verken «Kill Bill» sin slutt, eller «Inglorious Bastards» sin slutt var slik det sto på papiret da vi startet innspillingen.

Og slikt forvirrer en stakkars skuespiller som prøver å finne rett følelse til riktig side i manus.

– Jeg skriver store litterære stykker, nesten som bøker. Og så havner jeg i en situasjon på settet hvor jeg har en diger roman som jeg på en måte må presse inn til en film. Det er som om jeg skulle dukke opp med «Jane Eyre», og si: «Ok, folkens, side èn! Go!». Dette går ofte utover slutten på filmene mine.

Tarantino brukte ni måneder på å spille inn «Django». Han tok seg god tid for å lage noe kraftfullt, en virkelig episk film, de skulle male på det store lerretet – og for Tarantinos del ble nettopp dette den største utfordringen.

– Vi hadde penger og vi hadde tid. Det finnes ikke noen unnskyldning for at filmen ikke skulle bli bra.

For et par år siden var Tarantino i Japan på pressetur. Han snakket med journalister om «Inglorious Bastards», da han en fridag fikk det han kaller en «eureka-idé».

– Karakteren Django presenterte seg selv til meg, så jeg satte meg ned for å skrive. Han blomstret fremfor meg, og jeg greide ikke å stoppe. Da jeg hadde skrevet første scene visste jeg: «ok, dette er min neste film».

Tarantino har pønsket på å lage en western-film lenge, og har de siste årene studert den italienske filmregissøren Sergio Corbucci, mest for moro skyld. Etter hvert som han brøt filmene opp i biter og oppdaget hans landskap, skjønte Tarantino at Corbuccis westernfilmer sannsynligvis er blant de mest brutale og voldelige som finnes.

– Så jeg ville lage min versjon, med både brutal surrealisme og galgenhumor. Jeg fant ut at spaghetti-western, plassert i sørstatene av USA, før borgerkrigen, var noe jeg aldri hadde sett før. Det kunne bli rimelig interessant, sier Tarantino, som selv vokste opp i sørstaten Tennessee.

Han har mikset filmsjangere så lenge han kan huske og fikk interessen da han jobbet i en utleiebutikk for VHS-er i sine yngre dager. Der noterte han ned hvilke folk som leide hvilke filmer og var selv opptatt av såkalte B-filmer. Han forteller at han lenge har vært fascinert av western-sjangeren, og at til og med «Kill Bill II» og «Inglorious Bastards» hadde elementer av cowboy i seg.

– Jeg har brukt musikk fra spaghetti-western i et tiår allerede, så det er morsomt å endelig få gjøre det skikkelig.

– Du har alltid spennende soundtracks i filmene dine. Hvordan finner du frem til de sangene du velger?

– Når jeg kommer på ideen til en film, er en av de viktigste tingene jeg gjør å gå

inn til LP-rommet mitt. Der plukker jeg sanger jeg tror vil passe. Når jeg finner melodier jeg liker, får jeg enda mer lyst til å lage filmen. Det er nesten så filmen flytter seg opp fra arket til et imaginært lerret når jeg hører musikken.

Tarantino har gjort det til en greie å gjesteopptre i sine egne filmer, men han innrømmer nå at han egentlig ikke synes det er så gøy.

– Jeg er ikke lenger interessert i skuespill. Overhodet! Ja, jeg hadde en liten flørt med det for 15 år siden, men jeg har mistet gløden. I «Django» spilte jeg en figur bare fordi jeg hadde muligheten til å sprengre meg selv i lufta, sier Tarantino og ler høyt.

Tarantino forteller at ingen tidligere har gjort nettopp det stuntet han utfører, hvor han i en skyteduell han vet han kommer til å tape, like gjerne bestemmer seg for å dø med et smell.

– Det var svært farlige greier. Vi måtte holde det hemmelig for produksjonsselskapet hva vi faktisk bestemte oss for fordi det var så livstruende. Jeg ville ikke at noen av skuespillerne skulle bli utsatt for såpass mye dynamitt, så jeg gjorde det selv.

– Hvordan er du når du ikke jobber?

– Vel, jeg står opp. Jeg drikker kaffe, mest fordi det er et fint lite morgenrituale. Og når livet mitt vil bli mitt igjen, når jeg ikke er så travel, prøver jeg å bli oppslukt av regissører, skuespillere eller sjangre jeg kommer over. Jeg tar personen eller temaet og lærer absolutt alt jeg klarer om det, ser alle filmene og tar notater hele dagen. Jeg elsker det. Det er en av mine hobbyer. Det er mitt kick.

– Du forsøker å bli en «professor i film»?

– Ja, jeg studerer film som om jeg prøver å få en doktorgrad i det. Det stopper aldri. Den dagen jeg dør, er den dagen jeg er ferdig utdannet, sier Tarantino og gir fra seg et lite snøft.

– Når jeg ser på film, da har du meg på mitt beste, på mitt morsomste. Jeg kan ikke bli gladere da.

Tarantino er ikke gift og har ingen barn, men har tidligere vært koblet til komikeren Kathy Griffin og regissøren Sofia Coppola. Når det gjelder kjærlighetslivet er han ikke like pratsom som når det gjelder perifere filmreferanser, men samtidig kan han medgi at «Django» egentlig ikke er en historie om slaveri, men om kjærlighet.

– Jeg var mye mer romantisk før, tror jeg. Den mest romantiske filmen jeg har laget er «True Romance».

Tarantino tar tak i stetten på vinglasset og skal til å drikke av det, men gjør bevegelsen mest for å distrahere luften rundt seg og gjøre det ok å ikke si så mye mer om det temaet.

– Hva skjedde med deg?

– Å, du vet, tiden... jeg har blitt vant til mitt eget selskap, sier Tarantino og ler litt for statisk til at man tror at han faktisk synes det han sier er morsomt.

– Skriver du dagbok?

– Nei, du skjønner, jeg ville bare ha lest den høyt til alle som ville høre. Såpass til historieforteller er jeg.

Amerikas mørkeste kapittel er noe Tarantino synes er smertefullt å ta tak i. Som regissør av en film som omhandler slaveri, mener han at han ikke kan sitte å se på temaet fra utsiden og «kjenne på sine følelser», han må investere i historien, og finne ut hva han egentlig snakker om.

– I de fleste land har horrible kriminelle handlinger blitt begått av enkeltpersoner eller et helt folk. Men de har ofte håndtert hendelsene på et vis. Amerika derimot, vi har unngått smerten når det kommer til slaveri. Ikke bare hvite folk, svarte også. Man vil rett og slett ikke vedkjenne seg de stygge fakta, sier han og banker en stutt pekefinger i bordplaten.

– Forsøker du å starte en debatt?

– Du vet, om et halvt års tid kan du leie filmen på tv-on-demand klokken fire på ettermiddagen og se den i boksershortsen hjemme hos deg selv. Hvor kontroversielt er det, liksom?

Så nei, han ville bare fortelle en spennende eventyrfortelling, og bruke slaveriet som bakteppe.

– Jeg prøver ikke å lage en hadet-bra-onkel-tom-film, eller en ny «Schindlers liste», hvor jeg tar hodet ditt og smeller det inn i en ubehagelig setting der du er nødt til å se på realiteten.

«Pulp Fiction», «Kill Bill», «Inglorious Bastards», og nå også «Django». Rekken av Tarantino-filmer hvor hevn spiller en hovedrolle begynner å bli lang.

– Hevn er en veldig takknemlig følelse. Å se en slave ta piskan fra sin herre er et spennende konsept. Ved siden av latter, er hevn den kraftigste følelsen du kan vekke i en kinosal. Folk skriker «jævla morder!» og heier på helten. Det er trygt i kinosalen, det er moro, men i det virkelige liv er hevn sjelden tilfredsstillende.

– Så du heier ikke på hevn?

– Å, nei! Når jeg har ønsket noen vondt, og det faktisk har skjedd, så har jeg ikke følt meg bedre. Jeg har følt meg mye verre. Hattori Hanzo i «Kill Bill» sier det godt: «Hevn er en skog. Det er lett å snuble inn dit, og det er lett å forsvinne når du først er der».

«Django» er nominert til fem Golden Globes, kanskje også Oscar når du leser dette. Tarantino synes filmpriser er «morsomt», han forteller at han liker Oscar-statuetten han fikk for «Pulp Fiction», han liker BAFTA-prisen og så videre. Men:

– Om «Django» får en Oscar, gjør det ikke filmen bedre enn det den er. Og om juryen ikke bryr seg, så er den ikke verre enn den er.

– Hvor oppbevarer du prisene dine?

– De står på en fin hylle i skrivestuen min.

– Har du tenkt på hvem som skal arve dem?

– Eh... ha-ha-ha. Jeg er usikker, men nå har jeg noe å tenke på. Virkelig!

Scener fra «Django Unchained». Øverst: Jamie Foxx og Leonardo DiCaprio. I midten: Christoph Waltz. Nederst: Christoph Waltz og Jamie Foxx.